

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΑΝΤ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

|| Ο ΠΟΛΥΕΛΛΙΟΣ ΤΩΝ ΒΟΥΡΒΟΝΩΝ ||

(Με χαρά αναγγέλλουμε στους αναγνώστας μας ότι εξασφαλίσαμε την τακτική συνεργασία του γνωστού διηγηματογράφου κ. Αντ. Τραυλάντωνη, του οποίου θα δημοσιεύουμε σε κάθε μας φύλλο σχεδόν διηγήματα και άλλα λογοτεχνήματα).

‘Ο παπά-Γιάννης ο Ραφελιάς, σοκελλάριος ‘Υδρας, άφρο τελείωσε τόν έσπερινο του, έβηγχε βιαστικός από τόν ‘μοναστήρι’ χωρίς κών να καλονυχτίση τίς λιγοστές γερόντισσες πού άκοιλοθοσαν δίλως τούς έσπερινούς, γιατί ήταν σαραντάμηρο.

Βγαίνοντας στό μύλο έσφιξε τόν ράσο του γύρω από τόν ψηλό, ή ξεραγκανό κορμί του, γιατί ή τραμουνιάνα ήταν τόσο δυνατή ώστε φαινόταν πώς άν έφρασκωνε τά ράσα του θά τόν άνέμιζε ως τή καμπαναριού.

Πέρασε σάν άέρας, μ’ όλα του τά γεράματα μπροστά σίτες πολυδούρβες ταβέρες και χώνηκε μέσα σ’ ένα στενό από κείνα πού ήταν σκαλισμένα στό δυτικό τής ‘Υδρας βράχο. Αυτό - δυό διασκελίξε τά γλυστερά σκαλοπατία τής στενής και σκοτεινής σκάλας πού χρησημενε γιά δημόσιος δρόμος.

‘Όταν έφθασε στό κατάστενο καλδίριμ πού ήταν, σάν να πούμε, ή λεωφόρος έστρεψε άριστερά μέ βήματα σταθερά, άν και πίνωνε τόν σκοτάδι.

Περνώντας από τόν άρχοντικό τού κατετάν Γιακουμάκη Τομπάζη έκκλησπέρισε, άν και δέν έβλεπε στό στενό παράθυρο παρά τή γροιλίσα τού τριμπουκιού.

‘Υστερα δοκίμασε να περάση ξυστά από τόν φρουρισκό τοίχο τού παλατιού τού ‘ζαμπίτη’, αλλά ρίχνοντας ψηλά μιά ματιά διάκρινε μέσα από τή πολεμιστέρα τής

‘Ο κ. Αντώνιος Τραυλάντωνης

πυργωτής σκοπιάς τά μάτια τού σκοποπύ τόν άκολουθοσαν ύποπτα.

‘Έστρεψε λοιπόν δεξιά, άνέβηκε άκόμα σκάλες, γύρισε πίσω από τόν άρχοντικό τού Βόστου, φανερψε πάλι άριστερά και κατέβηκε όσο πού έφθασε μπροστά στη μεγάλη και λαμπερή από τόν φρέσκο άσβεστόμα αλόπορτα τού Λαζάρου Κουντουριώτη.

Χτύπησε άλαφρά κ’ άμέσως άνοιξε και έκλεισε μιά τρυπίτσα στό άριστερό πρεβάσι, ένας ‘Ιουδάς’ από

κείνους πού είχαν τά παληά άρχοντικά γιά να βλέπουν πούος χτυπούσε τή θύρα τους, και να ξέρουν πώς να φερθούν.

Βήματα άκούστηχαν να πηγαίνεσρχονται στην πλαζόστρωτη πλατεία αυλή και σε λίγο ένας γέρος ναύτης άνοιξε τή θύρα, έσκυψε και φίλησε τόν κοκκαλιάρικο χέρι τού παπά-Γιάννη και άμίλητος τόν ώδήγησε στόν όντα.

Μπαίνοντας έκκλησπέρισε τήν άφεντιά τους, σκύνθοντας λίγο τόν κεφάλι και βάνοντας τόν χέρι στό στήθος.

Καθισμένοι σε χαμηλά πλατεία γιτάνια, γύρω από ένα μεγάλο πολιτικό μαγαζάκι, έκάπνιζαν τά τοιμπούκια τους τρείς προσετοί ό κύρι Άναστάσης ό Κοκκίνης, ό κύρι Δημήτρης ό Τσαμαδός και ό κύρι Λάζαρος ό Κουντουριώτης ό νοικοκύρης τού σπιτιού.

‘Ο Κουντουριώτης ήταν άκόμα τότε πούλν νέος, αλλά αναγνωρίζονταν και τότε τόν βαθύ τόν πνεύμα και ή άρχαϊκή άρετή του, και γιά τούτο σιγά στό σπύτι του συνάζονταν οι προσετοί και οι καπεταναίοι να κάνουν τά συμβούλια γιά τή διοίκηση τής ‘Υδρας και γιά τά πράγματα τού Γένους πού είχαν άρχισει και πάλι να ζσηφεούν τόν έτος 1806 μέ τήν κήρυξη τού Ρωσοτουρκικού πολέμου.

— Καλησπέρα, δέσποτα, είπαν οι δυό ξένοι, ένώ ό νοικοκύρης προσεκάθησε τού φίλης τόν χέρι και τόν έβαλε να καθήση κοντά του στό ντιβάνι και παράγγιξε στην κυρά-Πανώρηνα να φέρη τοιμπούκι και καφέ.

Και έκακολούθησαν τήν όμίλια πού είχαν άρχισήμενη, γιάτι ό παπά-Γιάννης ό Ραφελιάς είχε τή εμπιστοσύνη δίλων άκόμα—αυτό ήταν τόν παρξένο—και τού σκυθρωπού ζαμπίτη και τών συντόνων του. Μιλούσαν γιά τόν κάμπομα τού κατετάν Κυριάκου Σκούρητς πού είχε δειλιάσει από τή φοβέρα τού καποδάν πασά και είχε μαϊνάρη τή ρουσιική μπαντιέρα στο καράβι του και τώρα ταξείδευε μέ ραγιαδική όδομανική μπαντιέρα.

Οι πρόδρομοι εύρισκαν τήν πράξη του επικίνδυνη, γιάτι μπορούσε και άλλοι καπεταναίοι να κάμουν τόν ίδιο και έτσι να χάση ή ‘Υδρα ένα από τά πολιτιμότερα προνόμια πού είχε.

Σε λίγο ό κύρι Άναστάσης ό Κοκκίνης, σάν να κατάλαβε τι ήθελε ό παπάς, έσοκύνθησε τόν

κὺρ Ἀημίτηρ τὸν Τσαμῶδ και εἶπε :
 — Ἥμεῖς σὰς ζαλονυχτιζομε και αἰριο, κὺρ-Λάζαρε, τὰ ξανα-
 λῆμε.

Σὰν ἔφηναν οἱ δυὸ ξένοι ὁ νοικοκύρης ἐρώτησε μὲ τὴ ματιά τὸν παπᾶ-Γιάννη σὰν τὶ τάχα ἐσήμαινε ἐκεῖνη ἡ ἐπίσκεψίς του.
 Στὴ λεπτὴ νεανική φυσιογνωμία τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτη ἦταν πάντα χυμνὴ μὴ συμπληθρική μελαγχολία ποὺ τὴν εἰδεινε βαθύτερη τὸ παντοτεινὸ σκέλασμα μὲ τὸν ἐπίδεμο τοῦ δεξιῶ του ματιοῦ, τοῦ βλαμμένου. Ἄλλὰ στὸ γεγὸς τοῦ μᾶτι τὸ ἀριστερὸ ἦταν συγκεντρωμένο τόσο φῶς, ὥστε ἡ ματιά του ὅμοια μὲ προβολέα ἐφώτιζε κάθε ψυχικὸ σκοτάδι ποὺ ἀπλώνονταν μπροστά του ἢ γύρω του.

— Κάτι γιὰ τὸ «μναστήρι» ἤθεθα νὰ σοῦ πῶ, κὺρ Λάζαρε, εἶπε ὁ παπᾶ-Γιάννης χωρὶς προοίμια, ποὺ ἦταν περὶ τὰ γιὰ χαρὰκτῆρα σὰν τοῦ Κουντουριώτη.

— Νὰ μοῦ πῆς, παππούλη μου, και ὅ,τι μοῦ περνάει γιὰ τὴν ἐκκλησία μας θὰ τὸ κάμω.

Μὲ τὸν παπάδες, τοὺς δασκάλους και τοὺς ξένους ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης μιλοῦσε πάντα Ἑλληνικά, και τὰ μιλοῦσε τόσο θελκτικὰ, ὥστε ἡ ἐγγλωττία του αὐτῆ τοῦ χρησίμευε ὡς ἴσως και ἡ ἀρετὴ του νὰ σαγηνεύει και νὰ ἐπιβάλλει τὴ γνώμη του σὲ ὄλους.

— Θάμωρε, κὺρ Λάζαρε, εἶπε ὁ παπᾶς ὅτι σήμερα τὸ πρωὶ ἄ-
 ραξε στὸ Μανδράκι ἡ σκούνα τοῦ καπετᾶν Μανώλη τοῦ Σαργῶση.

— Ναι μοῦ τῶπανε καὶ τὸν περμιένο νὰ μᾶς φωτίσει και γιὰ τὰ πράγματα τοῦ Γένους, γιατί ἔρχεται ἀπὸ τὴ Μπαρτοσελώνα και θά-
 πιασε βέβαια και στὴ Μαροῦλια. Νὰ μᾶς πῆ τὶ γίνεται στὴ Φραγκιά μ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ τὸ Μπωναπάρτη και ἀπὸ ποῖον ἔχει τὸ γένος μας νὰ περμιένη τίποτε καλὸ γιατί ἀκούστηκε τώρα πῶς κ' ὁ βί-
 τος—αμφοῶλε τῆς Ρουσίας ὁ Σενιάμιν ξεκίνησε ἀπὸ τοὺς Κορφοῦς και πῶς σὲ λίγο θὰ φανῆ ἡ φλόγα του στὴν Ἀσπρη θάλασσα. Θέλωμε λοιπὸν νὰ ἔξομε τὶ πρέπει νὰ κάμωμε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ δικοῦ μας τοῦ Γένους, νὰ μὴ πάθωμε χειρότερα ἀπὸ τὰ παλιὰ.

— Μὸ θάσθη βέβαια, κὺρ-Λάζαρε, νὰ σὲ χωρετί-
 ση, γιατί ἔχει δὰ και τὴ συμφωνιά.

— Ναι, εἶπε ὁ Κουντουριώτης μὲ κάποια προσωπι-
 τῆ ἀδιαφορία ἢ ἀγνοοῦνη σου ἀνέβηκε στὴ σκούνα ;

— Ναι, εἶπε ὁ παπᾶς, ἀνέβηκα σήμερα ν' ἰδῶ τοὺς εὐχῆς.

— Σοῦ εἶπε τίποτε καλὸ ;
 — Καιρὸ δὲν εἶχαμε νὰ κουβεντιάσωμε γ' αὐτὰ ὁ καπετᾶν Σαργῶσης ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ Σύμη.

— Πῶς ; γιὰ τὴ Σύμη ; ἔχει κάρικο ;
 — Κάρικο δὲν ἔχει, μὰ ἔχει τάρικα και γ' αὐτὸ ἴσα-
 ἴσα ἤθεθα νὰ σοῦ πῶ. Ὁ καπετᾶν Σαργῶσης, ἔχει ποὺ πέρωμε τὸν καρὸ μοῦ λέει «κούτα ψηλὰ» και ἐκῆντα-
 ξα : «εἶνε, μοῦ λέει, τὸ τάρικα τοῦ Ἀι-Ταξιάρχη τῆς Σύμης ποὺ μὲ γάτωσε ἀπὸ τὴ φουρτοῦνα πέρσι ποὺ πήγαμε στὴ Ρόδο».

— Και τὶ τάρικα εἶνε αὐτὰ ; ρώτησε ἀπρόθυμα ὁ Κουντουριώτης, σὰν ἡ κουβέντα νὰ μὴ τοῦ φαίνονταν τόσο ἀξία γιὰ τὸ χάσιμο τῆς ὥρας του.

— Τὶ τάρικα εἶνε ! εἶπε ὁ παπᾶ-Γιάννης μὲ συζι-
 νησι. Εἶνε ἓνα τεφαρῖο ποὺ ὅμοιο τὰ μάτια μου δὲν ἔχουν ἰδί : ἓνας πολυέλιος κατακίτρινος και βαρὺς-βαρὺς. Δὲν ἔξωρο ἂν εἶνε ἀπὸ λογάρι χρυσάρι, μὰ εἶνε δουλειμένος ἀπὸ πρωτομάστορη χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ κείνους τοὺς τεχνίτες ποὺ βροικονταν μονάχα στὴ Φραγκιά. Φθάνει νὰ σοῦ πῶ, κὺρ Λάζαρε, πῶς στὸ μεσανὸ στεφάνι του ἔχει σκαλισμένα πέντε ἢ ἕξι—δὲν τὰ καλομέτρησα—προσώπια ποὺ φαίνονται πῶς θὰ σοῦ κρῖνονε.

— Τὶ προσώπια εἶνε αὐτὰ ;
 — Νά, εἶται εἶνε σκαλισμένα ἀπὸ στεφάνι σὰν μεγάλα φλωριά βενέτικα ἢ σὰν Κωνσταντινάτα και παριστάνουν, λέει, τοὺς βασι-
 λῆδες τῆς Φραντσίας και τοῦτον τὸν τελευταῖο βασιλῆα ποὺ κοίνασε στὴν καρμανιόλα οἱ ἔξερδακτοῖ, μὲ τὸ συμπάθειο.

— Και ποὺ τάχα τὸν οἰκονόμησε αὐτὸν τὸν πολυέλιος ὁ καπετᾶν Σαργῶσης, παπᾶ-Γιάννη ;
 — Ἐχει ἱστορία, κὺρ Λάζαρε. Αὐτὸν, ὁ βασιλῆας αὐτὸς ποὺ κό-
 ψανε, τὸν εἶχε, λέει, στὴν κάρικα του, ἔχει ποὺ κοιμόνταν μὲ τὴ βασιλῆσσα, ποὺ τὴν ἔκοιαν κ' αὐτὴ στὴν καρμανιόλα.

— Ὄντας λοιπὸν τοῦτοι οἱ ἔξερδακτοῖ—μὲ τὸ συμπάθειο—διαού-
 μιαν τὸ παλάτι τοῦ βασιλῆα, τὸν πήρανε κ' αὐτὸν. Και μὴ ἔξορ-
 νας τὴν ἀξία του τὸν ποῦλησαν σὲ κάποιον Ἑβραῖο γιὰ μπαζοῖρη. Ἐκεῖνος τὸν ἐπούλησε σὲ ἄλλον κ' ἀπὸ χεῖρ σὲ χεῖρ, νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ. Ὁ πολυέλιος αὐτὸς ἔπεσε σ' ἓναν Σπανιόλο στὴ Μπαρ-
 τσελώνα. Ἐκεῖ λοιπὸν τὸν εἶδε ὁ καπετᾶν Σαργῶσης και σὰν εἶχε τὸ τάρικα, ποὺ πήγαν και οἱ δουλειές του καλὰ, τὸν ἀγόρασε και σὴ-
 μερα-αἰριο σπαλάρει πάλι και πάει στὴ Σύμη νὰ τὸν κρεμάσει στὸν Ἀι-Ταξιάρχη.

— Αἱ ! βοήθειά του, τοῦ καπετᾶν Μανώλη, εἶπε ὁ Κουντουριώ-
 τῆς, μὲ κάποια βαρεμέρα γιὰ τὴν ἀδιάφορη αὐτῆ κουβέντα.

Τὸ ἔξηρονημένο ὅμως πρόσωπο τοῦ παπᾶ-Γιάννη ἦταν κατακό-
 κιννο ἀπὸ τὴ στενοχώρια.

— Ἐτσι τὸ λές, κὺρ Λάζαρε κ' ἡ ἀφεντιά σου ; Νὰ περάσω ἀπὸ
 τὴν Ὑδρα τέτοιο τεφαρῖο και νὰ μὴ κρεμαστῆ μπροστά στὴν Πα-
 ναγία μας ;

— Μὰ, ἀφοῦ εἶνε τάρικα τοῦ Ἀι-Ταξιάρχη, παπᾶ μου, πῶς θὰ
 κρεμαστῆ μπροστά στὴν Παναγία τὴ δική μας ; Δὲν εἶνε και κάρικα
 νὰ τὸ λέει ἡ ἀγιοσύνη σου ;

— Τὶ κάρικα μοῦ λές, κὺρ-Λάζαρε ; Μεγάλος εἶνε κ' ὁ Ἀι-
 Ταξιάρχης, προσκοντοῦσε τὸνομά του, μὰ κ' ἡ Παναγία μας εἶνε μη-
 τέρα τοῦ Θεοῦ. Και ὄστερα ἀξίζει νὰ τὸν ἔχουν στὴ Σύμη ; Και δὲν
 μοῦ λές, κὺρ-Λάζαρε, τοῦ λῶου σου, ποῖος θὰ τὸν διαφεντέμη στὴ
 Σύμη ; Κ' ἂν τοῦ κατεβῆ κανενὸς ἀγὰ μαγαριμένου νὰ πατήση
 τὴν ἐκκλησία και νὰ τὸν ἀρπάξῃ ! Δὲν εἶνε κάρικα νὰ πεση σὲ
 τοῦρκικα χεῖρα τέτοιο χριστιανικὸ στολίδι ! Ἐνῶ στὴν Ὑδρα ἀπὸ
 ποῖον θὰ φοβηθοῦμε ;

— Σωστὰ τὰ λές αὐτὰ, παπᾶ μου, μὰ δὲν καταλαβαῖνον τὴ θέ-
 λεις νὰ κάμω ἐγὼ ; Δὲν τοῦ τάλμε ἡ ἀγιοσύνη σου τοῦ καπετᾶν
 Σαργῶση ὄλα αὐτὰ ;

— Και δὲν τοῦ τάπα ; χαμέννα πᾶν τὰ λόγια μου. Ἀι-Ταξιάρχη
 σοῦ λέει.

— Αἱ καλὰ, εἶπε ὁ Κουντουριώτης μὲ ἐλαφρὸ χαμόγελο, σὰν τὸν
 ἰδῶ τοῦ τὰ λέω κ' ἐγὼ. Και ἂν τὸν καταφέρω καλὰ.

— Μπᾶ ! εἶπε ὁ παπᾶς ὁ καπετᾶν Σαργῶσης σὲ σίβεται, σ' ἔχει
 πάνω στὸ κεφάλι του, ὅπως ὄλοι μας ; μὰ σ' αὐτὸ δὲ θὰ σ' ἀκούση.

— Ἐμ, τότε ;
 — Ἐξέρω κ' ἐγὼ ! Νὰ βρῆς ἡ ἀφεντιά σου τὸ κολαῖ νὰ τοῦ τὸν
 πάρωμε. Και δῆχης, κὺρ-Λάζαρε παιδί μου, τὴν εὐλογία τῆς Πα-
 ναγίας και δόξα μεγάλῃ ἀπὸ ὄλο τὸ νησι, και τὴ γεννά σου θὰ τὴν
 μνημονεῖνονε εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Σώπασαν λίγες στιγμὲς και οἱ δύο. Ὑστερα ὁ παπᾶ-Γιάννης,
 σὰν νίκησε κάποιον τελευταῖον διαταμῶ εἶπε :

— Γιατὶ πρέπει νὰ ἔξορε, κὺρ Λάζαρε μοῦ, πῶς αὐτὸς ὁ πολυ-
 ἔλιος ἔτσι κ' ἀλλοῖος θὰ μείνη στὴν Ὑδρα. Κι' ἂν δὲν εὐρῆς τοῦ
 λῶου τὸ κολαῖ νὰ τὸν πάρης, ὁ ζαμπίτης, ἄμα τὸ μᾶθη θὰ τοῦ τὸν
 πάρη μὲ τὸ ἄστε-ντοῦα ὅπως τὸ συνηθίση. Και τότε ὁ ζαμπίτης
 θὰ πάρη κ' ἄλλη δόξα κοντιὰ σ' αὐτὴ ποὺ ἔχει γιατί
 τοῖκισε τὰ ζορμπάλια.

Τὸ χτύπημα ἦταν ἀποκαριστικὸ και δίνοντάς το ὁ
 παπᾶς καταλάβαινε ὅτι θὰ εἶχε γιὰ ἀποτέλεσμα ἓνα
 ἀπὸ τὰ δύο. Ἡ νὰ συγκινήση βαθειὰ τὸν Κουντουριώτη,
 και νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά του ἢ νὰ τοῦ πληγώσῃ βα-
 ρειὰ τὴ φιλοτιμία του, και νὰ χάσῃ γιὰ τοῦτο τὴν πο-
 λύτιμη φιλία του.

Εἶχε ὅμως ὁ σακελλάριος τόσο πεισματικὴ εὐλάβεια
 στὴν Παναγία του και τόσο καμάρωνε τὸ στολισμὸ τῆς
 ὡστε ἀποφάσισε νὰ παίξῃ και αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο ἄ-
 το.

«Ζαμπίτης ἡ μετῆς τῆς Ὑδρας» δηλ. διοικητῆς ἀν-
 τιπρόσωπος τοῦ καποδῶν πασσᾶ ἐφφέντη τὸν νησιῶν
 και τῆς Ἀσπρης θάλασσας ἦταν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ὁ
 καπετᾶν Γεωργῆς Δῆμα Βούλγαρης, ἀνθρωπος δυνατὸς
 και παρὰτολμος, ἀλλὰ και σκληρὸς και τυραννικὸς.

Τὸ ἤλερτο του αὐτὸ ἄξιωμα τὸ χρεοστούσε ὁ
 Βούλγαρης σὲ μὴ τίχη, ἢ καλύτερα στὴν ἐτοιμότητα
 τοῦ πνευμάτος του, στὴν τόλμη του και στὴν σωματικὴ
 του δύναμη.

Ἡ Τύχη ἔκαμε, ὅταν ἦταν ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ
 «Γαζῆ Χουσεῖν πασσᾶ, Βεζύρη και καποδῶν πασσᾶ» νὰ βρεθῆ στὸ
 πλευρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τῆ στιγμῆ ποὺ κάποιος Τοῦρκος ἀξιωματι-
 κός, γιὰ ἀγνωστὴ αἰτία, ὄρησε νὰ βυθίσῃ δολογονικά στὶς πλά-
 τες τοῦ πασσᾶ τὸ τεράστιο μαγαῖρι του. Ὁ Βούλγαρης τὸν εἶδε,
 ἔπεσε ἀπάνω του, τὸν ἔξωσε μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα του, τὸν ἔρ-
 ριξε, τὸν ἐξομάτωσε και τὸν παρᾶδωσε στὸ Χουσεῖν, ὄλα αὐτὰ γιὰ
 λίγες στιγμὲς.

Ὁ πασσᾶς τότε μὲ τὴν ὀρητικὴ εὐγνωμοσύνη ποὺ αἰσθάνεται
 ὁ ἄνθρωπος, και μάλιστα ὁ ἀπρόσωπιτος ἄνθρωπος σὲ μὴ τέτοια
 περιστάσι, ἀγκάλιασε και φίλησε τὸ στήθη του, τὸν ὄνομασε ἀδερ-
 φὸ του και σὲ λίγο τὸν διοῖσε «ζαμπίτη» διοικητῆ στὴν Ὑδρα
 τὴν πατριδα του.

Στὴ θέσι αὐτῆ ὁ Βούλγαρης εἶδει ὄλη τὴν ἀξία του, ἀλλὰ και
 τὰ ἐλαττώματά του.

Τὴ νοικοκυρεμένη και σχετικὰ μὲ τὴν ἐποχὴ εὐτυχημένη ὡς τὸ-
 τε κινότητα τῆς Ὑδρας, τὴν ἔδρανε βαρεῖα ἔκεινον τὸν καιρὸ μὴ
 κοινωνικὴ ἀρροφότητα ἀγιάτρητη—τὰ ζορμπάλια.

Οἱ ζορμπάδες, ἄτακτα στοιχεῖα ναυτικὰ ἢ πεισματικὰ, ποὺ δὲν
 ἐσφρόνταν ὄτε τοὺς νοικοκυραίους, ὄτε τοὺς κεραιοκυραίους, ὄτε
 τοὺς πρεσβυτοῖς, ὄτε τὴ θρησκεία, ἐτυραννοῦσαν τὸν ἥσυχο και ἐρ-
 γατικὸ κοσμήκη και εἶχαν φέρει τὴν κινότητα σὲ ἀναρχία, σὲ διά-
 λυσι.

Τοὺς ζορμπάδες αὐτοὺς ὁ ζαμπίτης τοὺς ἐχτύπησε κατακέφαλα,
 τοὺς ἐδάμασε και ἔξανέφερε στὴν πατριδα του τὴν ἀσφάλεια, τὴ
 δικαιοσύνη, τὴ γαλήνη και τὴν εὐημερία.

Αὐτὸ του τὸ καθόρθωμα τὸν εἶχε κάμει ἀρεστὸν στὸ ντροβλεῖ
 ὡστε, και ἀφοῦ πῆθαν ὁ πρῶτάτης του ὁ Χουσεῖν, ὁ καπετᾶν Γεωρ-
 γῆς Δῆμα Βούλγαρης, διατηρήθηκε διοικητῆς τῆς Ὑδρας μὲ ἐξου-
 σία ἀπολυταρχικῆ.

(Τὸ τέλος στὸ προσεχῆς)

